

יואשמו בו 13 ממנהיגי „החזית העממית” ברצועה שתיכננו את

צות השכנות הוסברו כנסיעות לצרכי עס-
קים. באותה פגישה נקבע מוניר כנאמן
לכספי האירגון ובידיו הופקדו 58 אלף
ל"י במזומנים, שהיו אז רכוש האירגון
ברצועה.
שאר המשתתפים היו מפקדי איזורים
של החזת בנקודות הישוב השונות של
רצועת עזה.
הצמד גיראדה ועזיזה החזיק מע-

חטיפות המטוסים, החליטו אנשי המפקדה
לתכנן שורת פעולות דראמטיות, שיפנו את
עיני העולם לרצועת עזה, יזכו את אי-
רגונם בתהילה בקרב עמי ערב וארגוני
המחבלים ואולי גם יתנו בידם נשק סחי-
טה כלפי שלטונות הביטחון של ישראל.
התוכנית שהוצעה באותה פגישה הייתה
להטוף קצינים בכירים של צה"ל המשרתים
ברצועה, ובעיקר שופטים צבאיים ואנשי

רובם ככולם נתפסו, כולל עזיזה,
שנלכד בתוך עזה וראיס שנתפס עם כל
כספי החזית, ונשפט כבר.
רק אחרי תפיסתה של כל חבורת ה-
פיקוד ניתן היה לשחזר את כל מעלליה.

המזימה לחטוף את הציני צה"ל

מד קרוב לשנה ברצועה — תקופה
הנחשבת למושכת, נוכח תכיפות המע-
צרים והתפיסות של ראשי החזית הקוד-
מים ברצועה.

לכידה

בהמשכים

מאז תפיסתם של ראשי החזית
העממית בחודש מרץ השנה, נשארו
אנשי החזית ברצועה עם מפקדים זוטרים
בלבד שנסיונם המבצעי מסתמם בהנחת
חומרי נפץ ליד עמודי חשמל, או בהוצאה
להורג של בני-עמם.

המפקדה בירדן עדיין לא הצליחה להח-
זיר לרצועה מנהיגים בעלי יכולת מבצ-
עית וארגונית. המנהיגים הנוכחיים נעדרים
כל השפעה כריזמטית על אנשיהם ולדבר

(המשך בעמוד 22)

יום אחד החליט גיראדה שהגיע זמ-
נו לצאת ל„חופשת מולדת”. הוא חמק מן
הרצועה, נסע לחברון ועשה את דרכו ב-
כיוון לירדן. אבל אחרי שעבר את יריחו
הוא נתפס, ממש לפני שעמד לחצות את
הירדן.

היה זה בחודש מרץ השנה, כחודש אח-

מקורבו

של חבש

מ' ת"ו 13 ראשי החזית העממית

היה שם עיד אגיראדה, מפקד הזרוע
המדינית של החזית העממית,

זהירות, מוקש!

מוקש
השופטים
ע"י אנשי „החזית העממית” בשולי אחד
הכבישים ברצועה. חלק ניכר מהמוקשים
הוטמנו בדרכים בהן מתנהלת התחבורה
הפנימית, והנפגעים הם תושבי הרצועה.

תוך שבועיים ייפתח בבית-הדין ה-
13 צבאי בעזה משפטם של 13 מראשי
החזית העממית לשחרור-פלסטין ברצועה. נגד
ה-13 יועלו 68 סעיפי אישום ולא פחות
מ-160 עדים יעלו על דוכן העדים ב-
משפט העתיד להיות הגדול במשפטי ה-
מחבלים שנערכו בשטחים המוחזקים. 13
ראשי החזית, יואשמו כמעט בכל העביר-
רות האפשריות. ש"ח

פעולת

ראווה

ר"ה 25 בחודש פברואר 1970,
עשוי היה להיות לילה גורלי בדרכה
המבצעית של החזית העממית לשחרור
פלסטין בתוך גבולות ישראל. הוא עלול
היה לבשר ההמרה קיצונית באופי הטיור
שהפעילו ארגוני המחבלים נגד ישראל
ולהוליד ללא ספק אמצעי-נגד קיצוניים
ביותר מצד כוחות הביטחון במלחמתם
נגד הטיור.

זה היה מתרחש לוא היתה מוגשמת
תוכנית שנקראה אותו לילה הבתים
במחנה הפליטים נוסעיראת הנמצא כ-10
קילומטר דרומית לעזה. אותו לילה, למ-
רות העוצר שהיה במחנה, למרות טיורי
צה"ל, התגנבו ובאו לאחד הבתים 13 אנ-
שים. כולם היו בעלי תפקידים ברשת של
החזית העממית לשחרור פלסטין ברצועת
עזה.

מיפקדת החזית ברצועה, שאנשיה עס-
קו באותה תקופה בהשכלת רימונים על
כלי רכב ישראליים ועל משמרות של
צה"ל ברצועה, בהטמנת מוקשים וברצח
חשודים בשיתוף פעולה עם הממשל, הת-
כנסה כדי להחליט על שינוי קיצוני ב-
תוכניותיה. בעקבות ההודים שעוררו אז

היו שם גם חסן שלהוב, אחמד עמרן,
ואחין שחאדה וכן מוניר ראיס, ראש עי-
ריית עזה לשעבר, שתפקידו היה קיום
הקשר עם מדינות ערב. הוא התמנה לכך
מסיבה פשוטה: נסיעותיו התכופות לאר-

בעקבות החבלנים
אנשי מפקדת החזית ברצועה נתפסו, זמן קצר, אחרי שאחד מהם נתפס כשחצה את הירדן.
קצין צה"ל סורק שטח ליד מחנה פליטים
ברצועה, ששימש מקום מחבוא לחבלנים. רוב